ΣΤΕ05| ΜΕΡΟΣ Ε΄

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΞΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_humanity/στε05-μεροσ-ε΄/

Ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ’ ἅς ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐν τῇ ἀνεξαντλήτῳ ἐρεύνῃ συναντᾷ ἀπροσπελάστους ὄγκους ἐγειρομένους πρό αὐτοῦ, τούς ὁποίους εἰς μάτην ἡ διηνεκής αὐτοῦ προσπάθεια διά τῶν κεκτημένων γνώσεών του καί τῆς σταχυολογήσεως διαφόρων λογικῶν συμπερασμάτων προσπαθεῖ νά τούς ὑπερβάλῃ καί ὑψωθῇ ὑπεράνω αὐτῶν.

Μία ἐκ τῶν ἀκαταλήπτων καί δυσνοήτων τούτων ἐννοιῶν εἶναι ὁ Θεός, Ὅστις ὑπεράνω πάσης πνευματικῆς καί ὑλικῆς ὑποστάσεως ἀνυψούμενος **οὐδένα ἐπιδέχεται καθορισμόν καί ὑπό οὐδεμιᾶς ἐννοίας προσδιορίζεται.**

Ἐξομοιοῦται πρός ἄβυσσον, ἐντός τῆς ὁποίας ἐξαπολύονται καί, συγχωνεύονται πᾶσαι αἱ δυνάμεις, πᾶσαι αἱ ἐκπορεύσεις, πᾶσαι αἱ ἰδιότητες. Ὁμοιάζει μέ ἀπειρομεγέθη τηλαυγῆ ἥλιον, τοῦ ὁποίου αἱ πυριφλεγεῖς ἀκτῖνες ἀμαυροῦσι τόν ἐνατενίζοντα αὐτόν ὀφθαλμόν.

Οἱ ὑπερμεγέθεις ὄγκοι, οἵτινες χωροῦσιν ἀενάως καί ἁρμονικῶς διά μέσου τοῦ ἀπείρου χώρου, ἀφήνουσι νά κατανοηθῇ ἡ ὑπερλογική καί ὑπερμηχανική Αὐτοῦ Διάνοια, τῆς ὁποίας ἡ φύσις ἐγκρύπτεται ὄπισθεν τοῦ ἀδιοράτου μυστηρίου, τό ὁποῖον ἐκχύνεται ἀνά πᾶν βῆμα εἰς ἕκαστον μόριον, τό ὁποῖον αὐτομάτως καί κανονικῶς λειτουργεῖ πρός τινα σκοπόν, πρός τι σχέδιον, τοῦ ὁποίου τάς γραμμάς καί τόν καθορισμόν διαφυλάσσει ἐν ἑαυτῷ.

Ἡ ὑπερέντασις τῶν ἀνθρωπίνων πνευματικῶν δυνάμεων, ἐξερχομένων πρός στιγμήν τῶν ὁρίων τῆς καθωρισμένης ὕλης, ἀνυψουμένων εἰς τό κορύφωμα τῆς ἐντέχνου προόδου, εἰς μάτην ἐπιψαύουσι νά προσδιορίσωσι τήν Ἀκαθόριστον καί Ἀνομοιογενῆ πρός τήν περικυκλοῦσα αὐτούς φύσιν ἰδιότητα τοῦ Θεοῦ.

Εἰς μάτην αἱ προσπάθειαι τῶν ἐπιφωτιζομένων ὑπ’ Αὐτοῦ πνευμάτων ἐν τῷ παρελθόντι ἐξεῦρον λύσεις, δι’ ὧν νά παράσχωσι τά ἀναφαίρετα ἐχέγγυα τῆς ἀπροσδιορίστου καί δρώσης τοῦ Θείου ἐν τῷ κόσμῳ Ἐνεργείας, εἰς μάτην αἱ διά μαθηματικῆς ἀκριβείας καθορισθεῖσαι ἀποστάσεις τῶν

οὐρανίων σωμάτων καί αἱ ὑποθετικαί περί δημιουργίας αὐτῶν ἐπικρατοῦσαι ἀντιλήψεις προσέδωσαν εἰς τήν ἐξελισσομένην ὕλην τάς φυσικάς ἰδιότητας τῶν Ἀναλλοίωτων Νόμων, οἵτινες διά τῆς αὐτενεργοῦς αὐτῶν λειτουργίας παρήγαγον τήν ἐν τῷ κόσμῳ ἐμφαινομένην ταξινόμησιν τῶν δυνάμεων καί τῆς ὑλικῆς παραγωγῆς.

Ὁ Θεός παραμένει καί θά ἐξακολουθῇ νά παραμένῃ Ἀπροσδιόριστος, Ἀνέπαφος ἐκ τῶν κρίσεων καί συμπερασμάτων τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς.

Ὅσον ὅμως καί ἄν οὗτος διαφεύγει πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν καί περιγραφήν, **δέν πρέπει ν' ἀπορρίπτωμεν καί τήν ὕπαρξιν Αὐτοῦ, διότι ἄνευ Αὐτοῦ οὐδεμία παραγωγή, οὐδεμία κίνησις, οὐδεμία ἐκδήλωσις καθίσταται νοητή.**

Ἡ ἁρμονική λειτουργία τῶν ὑπερπληρούντων τό Σύμπαν κόσμων ἀφ' ἑαυτῶν δέν ἦτο δυνατόν νά ἐνηργεῖτο. **Ἂν δέ ἑκάστη φυσική δύναμις καί ἕκαστος ἀναλλοίωτος φυσικός νόμος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐλειτούργει, οὐδεμία θά ὑφίστατο ἁρμονία ἐν τῷ κόσμῳ, διότι ἐκεῖ ὅπου ὑφίστατο αὐτόβουλος αὐτενέργεια, ἐκεῖ καί ἀντίθεσις, ἐκεῖ καί σύγκρουσις.**

Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ Ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος συγκρατεῖται Ἀναλλοίωτος καί Ἀμετάπτωτος ὑπέρ τούς νόμους καί τάς λειτουργίας αὐτῶν, καταφαίνεται, **ὅτι ὑπάρχει Λογική καί Αὐτόβουλος Δύναμις, τήν ὁποίαν ἀποκαλοῦμεν Θεόν,** ἄν καί ἡ σημασία τῆς λέξεως Θεός δέν ἀνταποκρίνεται πλήρως πρός τήν ἀπόδοσιν τῆς ἐννοίας Αὐτοῦ.

Ἕκαστος ἄνθρωπος, κατανοῶν ἐν τῷ βάθει τῆς ἀντιλήψεως καί τῆς ψυχῆς του τήν ἔννοιαν τῆς Ὑπερτάτης αὐτῆς Δυνάμεως, ὀφείλει ν' ἀκολουθῇ τάς ἀλαθήτους ὑπαγορεύσεις, αἵτινες ἀπορρέουν ἐκ τῆς μετά τῆς Ὑψίστης ταύτης Δυνάμεως ἐπικοινωνίας αὐτοῦ.

Διότι ὡς Δύναμις ὑπερπληροῖ τά πάντα καί πανταχοῦ εὑρισκομένη συμβάλλει εἰς τήν πρόοδον καί τήν εὐημερίαν ἑκάστου ἀτόμου. Εἶναι ἡ Ἑστία, ἐξ ἧς ἐκπορεύονται πᾶσαι αἱ τοῦ κόσμου δυνάμεις, εἶναι ἡ Πηγή, ἐξ ἧς ἐκπηγάζουν πάντα τά παγκόσμια ρεύματα.

Ἕκαστον ἄτομον συνδέεται δι' ἀοράτου νήματος μετ' Αὐτοῦ. Ἑκάστη πρᾶξις κατανοεῖται ὑπ' αὐτοῦ τόσον, ὅσον καί ἡ ἐκδήλωσις ἑκάστης κινήσεως ἤ ἡ προσβολή ἑνός μέλους τοῦ σώματός

μας ὑπό τοῦ ἐγκεφάλου μας.

Τόν Θεόν δυνάμεθα νά ἐπικαλεσθῶμεν, ὅπου καί ἄν ἱστάμεθα, ὅπου καί ἄν εὑρισκόμεθα. Δέν εἶναι ἀνάγκη νά καταφύγωμεν εἰς τούς Ναούς καί τάς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπικαλεσθῶμεν τήν Ἀρωγήν καί τήν Βοήθειαν Αὐτοῦ πρός τάς ἐπικλήσεις μας. Εἴτε ἐν τοῖς δάσεσιν, εἴτε ἐν τῇ ἐρήμῳ, εἴτε ἐν τῇ ὁδῷ, εἴτε ἐν τοῖς σπηλαίοις, εἴτε ἐν τοῖς οἴκοις τῆς ἀνομίας, εἴτε ἐν ταῖς συγκεντρώσεσιν, παντοῦ καί πάντοτε δυνάμεθα νά ἐπικοινωνήσωμεν μετ' Αὐτοῦ, διότι ὁ Θεός εὑρίσκεται πανταχοῦ καί ἐνοικεῖ ἐντός ἡμῶν.

Ἀπό τήν οὐράνιον ἀχανῆ ἔκτασιν δέν πρέπει νά προσδοκῶμεν τήν Θείαν ἐπιφώτισιν. **Ἡ ἐπιφώτισις ἐνυπάρχει ἐν ἡμῖν, διότι τό πνεῦμα ἡμῶν, ἐκπορευθέν ἐκ τοῦ Θεοῦ, συνδέεται μετ' Αὐτοῦ διά τῶν δεσμῶν ἐκείνων, οἵτινες αὐτομάτως διενεργοῦσι συνδετικῶς μεθ' ἡμῶν.**

Ἄς προσπαθήσωμεν ὅθεν ν' ἀφήσωμεν τήν διάνοιάν μας νά ὑπερυψωθῇ ὑπεράνω τῶν ὑλικῶν δεσμῶν τοῦ σώματός μας, ἄς διανοίξωμεν τήν ψυχήν μας, ὅπως ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ Πνευματικῇ δυνάμει ὑποδεχθῇ τήν ὑπερπληροῦσαν τόν σύμπαντα κόσμον Θεότητα, ἥτις δύναται ἀνά πᾶσαν στιγμήν καί εἰς πᾶν μέρος νά ἐπικοινωνήσῃ μεθ' ἡμῶν καί μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τήν Ἀλήθειαν ἤ μᾶς ἐπιφωτίσῃ εἰς τό Καλόν καί τήν Ἀρετήν.